

Centrum Gent, 18 december 2021, 07u28.

Het is al laat, of in mensentermen al een aanvaardbaar uur om aan de dag te beginnen, en Bertus is moe. Hij heeft de hele nacht buiten de stad rondgetrokken om een paar overblijvers van zijn kleine volkje nog eens te bezoeken en informatie te sprokkelen over de vraag die hem al een paar maanden bezighoudt. Hij is echter ook tijdens deze ronde niets wijzer geworden. Gelukkig maken kabouters zich niet snel echt zorgen.

Terwijl Bertus de lange trap in de muur begint te beklimmen, overdenkt hij wat hij straks in het grote verhalenboek gaat schrijven over deze dag. Hij kijkt, op weg naar zijn bedstee, nog even door de spleet in de oude muur die al generaties lang een blik op de mensenwereld toelaat. Hij ziet dat in de verte in het park de bomen volledig kaal geworden zijn. De winter is op komst. "Nu ja, winter...", denkt Bertus. Ook ziet hij dat het waarschijnlijk weer een heel stille dag zal worden in de stad en dat hij dus een zeer welverdiende en stille dagrust tegemoet gaat.

Hij hoort in de eerste bedstee het zachte gesnurk van zijn kinderen, en wanneer hij de deurtjes van zijn stee opentrekt draait zijn kaboutervrouwte zich om, terwijl ze zachtjes "Je bent laat!" fluistert. Bertus antwoordt: "Ik vertel het straks wel...". Hij gaat liggen, en nog voor zijn baard tot rust gekomen is, vallen zijn piepkleine oogjes al dicht.

Terwijl Bertus in een diepe slaap glijdt, wil ik, de verteller van dit verhaal, van de gelegenheid gebruik maken om één en ander te kaderen. Ook al werden vele details van het leven en werk van de kabouters lang geleden door een bekend Nederlands kabouterantropoloog reeds te boek gesteld, toch lieten de kabouters destijds niet heel veel los over de hiërarchische structuur waarin zij leven.

Bertus is de 5e generatie van een gerenommeerde kabouterfamilie. Deze familie verblijft al vele generaties in één van de historische gebouwen van Gent. Bertus is, net zoals zijn voorvaderen, koninklijk gezant voor dit deel van het kabouterrijk. Zijn vader had deze verantwoordelijkheid vóór hem, en zo ook zijn grootvader, en dat dus al 5 generaties lang.

Het is misschien goed om ook al één en ander te duiden rond dat koninklijk gezantschap en de indeling van het kabouterrijk. Elke regio, die ongeveer zo groot is als een mensenprovincie, heeft een kabouterraad. Mannelijke kabouters mogen daar vanaf hun 75e levensjaar tot toetreden na een veeleisend ontgroeningsproces (vrouwelijke kabouters hebben eveneens een raad, de zogenaamde huisraad, maar over toetreding en werking van deze raad is niet veel meer bekend dan dat hij bestaat - en dit zal ook na dit schrijfsel niet veranderen).

Elke kabouterregio maakt deel uit van een groter gebied, een zogenoemde Kabouter-Gouw. De gouw waar we ons bevinden heet Zuid-West Dietsenland. Het ligt min of meer in de driehoek gevormd door Le Havre in Frankrijk, Trier in Duitsland en Rotterdam in Nederland. Elke gouw heeft een hoofdplaats. De hoofdplaats van Zuid-West Dietsenland is Gent, en dat al sinds het midden van de 14e eeuw volgens de mensenkalender.

Centrum Gent, 18 december 2021, 20u31.

Maartje schuifelt een beetje op haar kabouterstoel. Ze heeft net de tafel afgeruimd en de kinderen aan het werk gezet met een praktische schoolopdracht waar ze wel een paar uur zoet mee zullen zijn. Kabouters doen immers aan thuischoling, maar daar gaan we het hier voorlopig niet over hebben.

Bertus komt de woonkamer binnen en draagt al zijn winteruitrusting met zich mee. Hij gaat duidelijk weer op pad. Maar eerst gaat hij zitten en schenkt voor zijn vrouw en zichzelf een kopje verkwikkende thee in.

Hij steekt van wal. "Ik ben gisteren weer niets te weten gekomen. Ook de boskabouters en de boerderijkabouters wisten me geen nieuws te vertellen. Ze hebben alle trekvogels uit het noorden aangesproken die ze konden vinden, maar geen enkele heeft hem gezien of iets over hem gehoord sinds hij dit voorjaar vertrokken is uit Gent. Er werden ondertussen zelfs een paar vossen naar het oosten gestuurd om contact te leggen met de alsmaar dichterbij komende wolvenroedels. Die hebben naar verluidt eind november al huilend de vraag gesteld van roedel naar roedel, tot diep in Noord-Oost Dietsenland, maar die kregen ook daar geen antwoord op de vraag waar Marius zou kunnen zijn!". En hij besluit met een zucht: "Hij had nu ondertussen al bijna 3 maanden terug thuis moeten zijn..."

Marius is de broer van Bertus, en is net zoals Bertus koninklijk gezant voor Zuid-West Dietsenland. Koninklijke gezanten werken altijd in paren; altijd 2 broers. Bertus en Marius Kraakwilg zijn de 5e generatie van een bloedlijn die al generaties lang gezinnen met twee zonen voortbrengt.

Zoals U in de antropologische schrijfsels van 40 jaar geleden kan lezen is een kaboutergezin nogal traditioneel georganiseerd. Zo ook de kaboutermaatschappij in het algemeen. Daarom valt de eer van koninklijk gezant enkel te beurt aan families waarvan de beide kinderen zonen zijn. De familie Kraakwilg is dus al 5 generaties door de vertegenwoordigers van de kaboutererraden van Zuid-West Dietsenland aangesteld als archivaris en koninklijk gezant/rapporteur voor de gouw.

Koninklijke gezanten hebben 2 belangrijke verantwoordelijkheden. Zij houden zich op dagelijkse basis bezig met wat wij mensen geschiedschrijving en archivering van feiten zouden noemen. Hun tweede taak is echter de belangrijkste: als gezanten van de kabouterkoning brengen ze geregeld een bezoek aan het koninklijk hof. Ze verzorgen daarbij de communicatie tussen de kaboutererraden van de regio's binnen hun gouw, en tussen de verschillende gouwraden en de koning en het hof.

Centrum Gent, 18 december 2021, 20u40.

Maartje zit nadenkend voor zich uit te staren terwijl Bertus de theekopjes nog eens vult. Een van de kinderen is net langs geweest om een detailvraag te stellen over hun schooltaak, waardoor het gesprek van beide ouders onderbroken werd.

"Wat ben je nu verder van plan?" vraagt Maartje uiteindelijk.

Bertus antwoordt: "Ik dacht er aan om nu de rivierkabouters en de duinkabouters te bezoeken. Die wonen wel beiden aan een andere kant van Gent, maar de komende dagen kan ik op de vossen rekenen om me er te brengen, en daar zou ik graag gebruik van maken. Maar dan nog zullen het lange nachten worden, en zal het me moeite kosten om vóór het ochtendlicht terug thuis te raken. Je zal me dus niet veel te zien krijgen de komende dagen en nachten...". Hij overdenkt zelf even wat hij zonet gezegd heeft, en vraagt dan: "Zie je dat zitten?".

Maartje zit een hele tijd na te denken, en plots krijgt ze een ingeving. "In plaats van nog meer in de streek rond te trekken om kabouterfamilies te bezoeken, moet je misschien eens overleggen met je vader en zijn broer. Misschien hebben zij wel andere ideeën hoe de zoektocht verder te zetten. Of misschien kan je de mensen inschakelen, die hebben andere middelen om sneller te reizen en te communiceren. Of doe je dat liever niet?" vraagt ze voorzichtig.

Bertus hoeft er echter niet lang over na te denken. "Da's een goed idee!" zegt hij, en hij begint spontaan zijn buitenkleden aan te trekken. "Ik ga om te beginnen deze nacht eens een kopje thee of iets sterkers drinken met onze voorgangers. 't Is toch al lang geleden dat ik nog eens in de donkere krochten van het Gravensteen rondliep!" besluit hij.

De vorige generatie koninklijke gezanten verblijft altijd in de buurt van de huidige generatie. Zo kunnen zij nog advies geven aan de huidige generatie. Kaboutergezanten beginnen aan hun taak wanneer ze ongeveer 150 jaar oud zijn en oefenen die zo'n 100 jaar uit. De reden dat ze al op voor kabouters middelbare leeftijd de taak overdragen aan de volgende generatie is vooral omdat het reizen naar het koninklijk hof met de jaren lastiger wordt, en dat de kabouters verkiezen hiervoor jongere mannen in te schakelen.

Bertus en zijn broer Marius zijn ongeveer 160 jaar oud en zijn dus nog maar een tiental jaar koningsgezanten. Hun vader en zijn broer en hun beider echtgenotes hebben na hun taak de woonplekken voor de koninklijke gezanten ingeruild voor een kabouterappartement in de muren van het Gravensteen.

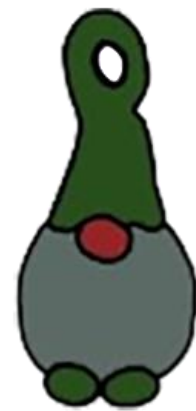
Centrum Gent, 18 december 2021, 21u33.

Bertus is bijna aan het Gravensteen wanneer hij in de verte iets opmerkt dat niet klopt. Er staan wel degelijk 3 kabouters voor de grote poort van het kasteel in de schaduw te wachten. Bertus duikt snel achter een regenpijp, blij dat ze hem niet gezien hebben. Het zijn kabouters die hij wel herkent, maar niet hier verwacht. Met hun lange baarden en haren en hun extra dikke kledij valt het niet te ontkennen: het zijn Siberische kabouters! Bertus overweegt om hen tegemoet te wandelen, maar bedenkt zich, wanneer hij ziet dat er nog 3 uit een spleet naast de grote poort tevoorschijn komen. Zijn zij ook op bezoek geweest bij zijn voorgangers?

Het zien van de Siberische kabouters lokt bij Bertus verschillende vragen uit. Het koninklijk hof waar de kabouterkoning resideert, bevindt zich in Siberië. Marius was op bezoek bij de koning en is niet teruggekomen. Maar waarom zijn deze baardige kabouters dan hier in de gouw? En hebben die twee zaken iets met elkaar te maken?

De zes Siberische kabouters hebben een kort gesprek en verdwijnen dan één na één in de donkerte van de nacht, elk in een andere richting.

Een paar minuten later maakt Bertus de oversteek van de regenpijp naar het Gravensteen, en nog een paar minuten later klopt hij aan bij zijn ouders. Hij houdt ook een brief in de hand die hij daarnet in het portaal van de kabouterappartementen tegen de muur zag staan.

Het bezoeken van en het rapporteren aan het koninklijk hof verloopt volgens een vast patroon. In de oneven jaren van onze jaartelling vertrekt één van de gezanten naar het noorden, gebruik makend van de vogeltrek. Afhankelijk van het weer en de temperatuur gebeurt dat ergens tussen midden maart en eind april. De reis duurt zo'n 2 à 3 weken, afhankelijk van welke dieren de kabouter in kwestie gebruik kan maken. Tegen eind mei zijn alle koninklijke gezanten verzameld aan het hof en kunnen de rapporteringen en beleidsgesprekken starten. Deze gesprekken noemen de kabouters de Koninklijke Raad.

De kabouters maken gretig gebruik van de warme en lange Siberische dagen om heel wat werk te verzetten. Tegen midden september is doorgaans alles gezegd en beslist wat er moet gezegd en beslist worden, en wanneer de wintertrek zuidwaarts start vertrekken de koninklijke gezanten dan ook richting hun thuisgouw. Gezien de gunstige winden verloopt deze reis sneller dan de heenreis; meestal brengt een buizerd de gezanten op minder dan een week terug thuis.

De even jaren gebruiken de gezanten om de adviezen en vragen van de Koninklijke Raad te delen met de lokale kabouterraden, en zo de volgende Koninklijke Raad voor te bereiden.

Wat Bertus en Marius betreft, deze keer was het dus Marius zijn beurt om de verre reis te maken.

Centrum Gent, 19 december 2021, 00u33.

Twee al wat oudere kabouters en Bertus zitten voor zich uit te staren en laten de warmte van de knetterende haard op hun bebaarde gezichten vallen. Eén van de oudere kabouters neemt voorzichtig een sierlijk glas van de tafel voor hen en neemt een slok van iets dat er sterker uitziet dan thee. De andere oudere kabouter neemt het woord.

"Ja zoon, wat moeten we nu denken van deze situatie. Marius is niet teruggekeerd van het hof en dat is het hof blijkbaar ook niet ontgaan. De brief die hier voor ons ligt laat niets aan de verbeelding over. Zij zijn duidelijk ook op zoek naar Marius. Maar een paar zaken begrijp ik niet. Je zou ten eerste verwachten dat het hof eerder met jou dan met ons contact zou opnemen. Jij en Marius zijn natuurlijk nog maar een tiental jaar gezant, maar het is toch raar dat ze zich tot jullie voorgangers wenden. Er moet ergens een vertrouwensprobleem zijn tussen het hof en Marius en dat probleem straalt blijkbaar ook op jou af. En ten tweede begrijp ik ook niet waarom ze die brief niet persoonlijk zijn komen afgeven. Ik kan alleen maar veronderstellen dat dat uit schaamte of discretie is..."

Bertus en de andere oudere kabouter knikken instemmend. Bertus' vader gaat verder: "We moeten proberen in contact te komen met die Siberische kabouters om ze naar de volledige toedracht te vragen. De brief vertelt enkel dat Marius het paleis onverwachts heeft verlaten en dat er sindsdien van hem geen enkel spoor is. Maar de brief geeft verder geen details of context bij dat vertrek.", eindigt hij zijn overpeinzing. De andere wat oudere kabouter zegt daarop: "Maar hoe kunnen we dat doen, die jongens waren duidelijk niet van plan om rechtstreeks contact op te nemen. Ik denk dat er niets anders opzit dan alle omliggende kaboutervolkeren in te lichten over de zoektocht van die Siberische kabouters, en hen om hulp te vragen om die te vinden. En wordt het misschien ook geen tijd dat we onze menselijke contacten aanspreken?", voegt hij er aarzelend aan toe. Bertus' vader knikt goedkeurend. "Dat eerste is een kwestie van de ronde van de kaboutervolkeren in de gouw te doen. En al zijn mijn botten al wat ouder, daar wil ik wel aan meehelpen, Marius is ten slotte mijn zoon. Dat tweede kan echter lastig worden. De contacten die we hadden met de mensenwereld zijn een paar jaar geleden allemaal overleden. Of beter gezegd: vermoord, omwille van een eeuwenoude mensenvete. Een triestig verhaal eigenlijk...", voegt hij er met een zucht aan toe.

Bertus beaamt: "Maartje had ook al voorgesteld om de mensen te contacteren. En hoewel we onze contacten inderdaad verloren zijn, was er eigenlijk ook een sprankeltje hoop aan dat droevig verhaal. Het werk van die mensen is overgenomen door een andere groep. Misschien is het mogelijk om via die groep toch nog de mensenwereld te betrekken. Ik ga er morgen nog eens het verhalenboek op nalezen en proberen uit te zoeken hoe we in contact kunnen komen. En vader, kan jij ondertussen al de stads-, douche- en duinkabouters op de hoogte brengen, en hen om hulp vragen?".

Ergens in de buurt van Gent, midden februari 2022, 20u53.

De GGS zit digitaal samen om het rare, maar intrigerende bericht dat één van hen onlangs kreeg te bespreken.

Begin deze week ontving het lid uit Merelbeke een piepklein envelopje, vastgebonden aan een steentje. Het werd door een kraai letterlijk voor zijn voeten gegooid. Het was niet aan hem alleen gericht, maar ook aan zijn vrienden van de GGS. Er stond immers in piepkleine, maar duidelijk leesbare en sierlijke lettertjes "Aan de GGS" op het envelopje. Uit het envelopje kwam een smal, lang strookje papier, met op beide zijden 2 reeksen tekeningen parallel aan elkaar. Wat deze tekeningen wilden zeggen was op dat moment een raadsel.

Het een beetje op een verwarde professor gelijkende lid van de bende is aan het woord. "Toen ik het gescande bericht ontving was ik zeker dat ik deze tekeningetjes al eens eerder had gezien. Het deed me denken aan onze avonturen met de Orde en hun Kronycke enkele jaren geleden. En ook al hebben we toen 'het boek' verbrand, we hebben daar natuurlijk nog altijd een kopie van hé. Ik heb daar dan ook nog eens grondig door gebladerd. En ja hoor, in een hoekje van één van de pagina's staat een piepklein matrixje van 7 bij 7, met in de hoofdningen deze tekeningetjes, en in de matrix de 26 letters van ons alfabet en de 10 cijfers!".

Een ander lid van de bende, een man met een klein geitenbaardje, neemt over: "En, heb je dat berichtje dan al kunnen omzetten of vertalen?".

"Uiteraard! En er staat: "GGS, wij, de kaboutergemeenschap, hebben jullie nodig. Als jullie willen ingaan op onze vraag kom dan bij de volgende nieuwe maan om middernacht naar de brug van jullie eerste event." - allez, als ik het wat structureer, want ze gebruiken geen leestekens op dat briefje...".

Er gaat een golf van verbazing, verwondering en enthousiasme door de bende. De miserie van de voorbije 2 jaar lijkt plotseling heel ver weg.

Er volgt nog een discussie of dit al dan niet het werk van een grappenmaker kan zijn, maar net omdat er gebruik gemaakt wordt van een code uit de Kronycke wordt aangenomen dat dit een ernstig bericht is. De meeting wordt dan afgesloten met een aantal praktische afspraken. De verstrooide professor en het lid uit Merelbeke zullen op de aangegeven dag afzakken naar de aangeduide locatie. De anderen zullen, wellicht vol ongeduld, wachten ten huize van de man uit Merelbeke.

Scheldevallei Merelbeke, 1 maart 2022, ' s Nachts

Op het kleine bruggetje dat toegang verleent tot het overstromingsgebied van de Schelde staat een kabouter met een potje kleurloze verf en een kwast tekeningen te maken op één van de hoekpalen van de brug. De kabouter heeft naast zich een lantaarn staan waar een blauwe gloed uit straalt. Die gloed laat de tekeningen oplichten, maar van zodra de schaduw van de kabouter er op valt worden ze onzichtbaar.

Een kwartiertje nadat de kabouter aan zijn werkje begon is hij klaar. Als uit het niets komt een haas uit de struiken, de kabouter verzamelt zijn spulletjes, kruipt op de rug van de haas, en samen verdwijnen ze in het duister.

Scheldevallei Merelbeke, 2 maart 2022, net voor middernacht

Twee leden van de GGS staan op de door de kabouterbrief aangeduide plek. Ze staan er al een tijdje, maar behalve wat geluiden van dieren hebben ze nog niets gehoord. Er is ook niets te zien, het is immers pikdonker. Plots horen beiden, een iets te corpulente en een op een verwarde professor gelijkende man, de klok van de kerk middernacht slaan. Ze kijken beiden tegelijkertijd in de richting van het geluid.

Wat ze hierdoor niet zien, is dat een haas uit het struikgewas komt, twee kabouters van zijn rug springen, een lantaarntje op de brug neerzetten en dat aansteken, om nadien vliegensvlug met z'n allen weer te verdwijnen. De lantaarn brandt, maar geeft nog maar amper licht. Het ziet er naar uit dat de kabouters een trucje gebruikt hebben om het aansteekproces te vertragen.

De twee mannen staan een beetje ongeduldig, maar zo stil als mogelijk te draaien op de weg, tot één van hen plots een flauw blauw licht ziet aan de rand van de weg die over de brug loopt. Beide mannen wandelen er voorzichtig naar toe en gaan op hun knieën zitten, om tot de verrassende vaststelling te komen dat het licht van een piepkleine lantaarn komt. Het licht lijkt heel sterk op UV-licht.

De beide mannen komen zonder te spreken tot dezelfde conclusie, namelijk dat er ergens een boodschap in UV-inkt of -verf moet staan. Ze overleggen kort op fluisterton. De ene zal de kleine lantaarn voorzichtig aan een touwtje of draadje binden en alvast beginnen zoeken, de andere zal terugwandelen naar de auto en een UV-lampje gaan halen.

Scheldevallei Merelbeke, 2 maart 2022, ergens rond half een.

De twee mannen zijn aan het wandelen in het donker. Enkel de gloed van de kleine UV-lantaarn geeft een beetje licht, net voldoende om het pad te zien.

Enkele minuten geleden hebben ze eindelijk de boodschap gevonden en kunnen decoderen - het waren immers dezelfde symbolen als in de initiële brief. Groot was hun verbazing toen ze merkten dat de tekens die ze ontwaarden een afstand en een richting aangaven. Gelukkig had één van hen de nodige instrumenten bij om het doel van de wandeling te identificeren. Het was een alleenstaand vakantiehuisje, nog dieper in het overstromingsgebied.

Een paar minuten later komen ze daar aan. Ongelofelijk maar waar, op het pad voor het huisje zit een haas, die geen aanstalten maakt om weg te rennen. Integendeel, hij kijkt hen aan en maakt een beweging met zijn kop, als wil hij hen wenken om hem te volgen. De twee mannen kijken elkaar verbaasd aan, maar volgen gedwee de haas.

In het begin gaat het traag, maar hoe verder de tocht gaat hoe meer ze zich moeten haasten om de haas te volgen. Uiteindelijk komen ze aan op een open plek in de Scheldevallei die volledig omringd is door struiken en bomen. De haas kijkt hen aan en maakt een beweging die lijkt op een knikje. De mannen interpreteren dit als een uitnodiging om op die plek te blijven, en te zitten. En dat doen ze ook. Nadat ze zitten neemt de haas het hazenpad en verdwijnt in de duisternis.

Schelde vallei Merelbeke, 2 maart 2022, rond half twee.

De twee mannen zitten al ruim een half uur te wachten en te staren in het donker. De UV-lantaarn is een kwartiertje geleden al gedoofd. Ze wisselen geen woord, maar luisteren aandachtig of er iets te horen valt.

Plotseling horen ze gefladder dat net voor hen in het gras ophoudt; er is duidelijk een vogel net voor hen geland. Even plotseling beginnen 2 kleine lantarentjes te branden. Ze werpen een warme gele gloed op de grond en op de borst van de sneeuwbuizerd die in het gras zit. De ogen van het dier glinsteren in het donker.

Achter de lantarentjes staan drie kabouters. De beide mannen schrikken zich een hoedje. Het is dus toch waar, de boodschap die ze kregen kwam wel degelijk van het kleine volkje. Eén van de kabouters zet iets wat lijkt op een spreekbuis aan zijn mond en neemt het woord: "Welkom beste mensenkinderen en dank dat jullie op onze vraag ingingen. Wij hebben jullie hulp nodig, en dat jullie tot hier geraakt zijn, betekent dat jullie deze vraag waardig zijn!".

Merelbeke, huis van één van de GGS leden, 2 maart 2022, 8u15.

De GGS is voltallig bijeen. Er staat een schaal met wat ontbijtkoeken op tafel en de kamer is gevuld met de geur van dit suikergoed en van sterke koffie.

Een uur geleden zijn de 2 verkenners eindelijk teruggekeerd. Ze waren ietwat verkleumd, en het enige wat ze tot nu gezegd hadden was dat ze het kleine volkje ontmoet hadden en dat ze heel wat te vertellen hadden. En passant hadden ze er ook aan toegevoegd dat ze nood hadden aan koffie, en dat ze honger hadden. Spontaan sprong een wat corpulent lid op, en met de woorden "Koffie da's niks voor mij, maar koffiekoeken daarentegen..." was hij verdwenen, om een tijd nadien met een zak koeken terug te keren.

"En?", vraagt de vrouw des huizes ongeduldig, en met aandrang.

Het GGS-lid dat er wat uitziet als een verstrooide professor zegt daarop: "Eerst en vooral, alles wat we hier gaan vertellen, mag deze kamer niet verlaten. Wat het kleine volkje ons verteld en gevraagd heeft is niets minder dan een groot geheim!". Iedereen van de groep bevestigt zijn of haar stilzwijgen, en luistert daarna naar wat de verkenners te vertellen hebben, hetgeen alleen maar bestempeld kan worden als een ongelofelijk verhaal.

Merelbeke, huis van één van de GGS leden, 2 maart, 12u30.

De 2 verkenners zijn meer dan 3 uur bezig geweest met hun verhaal.

Ze hadden eerst verteld hoe ze de vorige nacht in contact gekomen waren met de kabouters. De toehoorders hadden met ongeloof zitten luisteren en konden vooral het stuk over de communicerende haas eerst amper geloven. Maar de rest van het verhaal was natuurlijk even ongelooflijk. Pas toen de tweede verkenner de mooie maar minuscule lantaarn tevoorschijn toverde vielen de monden helemaal open, en verdwenen ook de laatste twijfels.

Het tweede deel ging erover hoe de kabouters bij de GGS waren uitgekomen. Het was bijna niet te geloven, maar één van de kabouters, Bertus was zijn naam, kon het verhaal van hoe de GGS de rol van de "Orde van de Gulden Strop" had overgenomen helemaal navertellen. Dat was ook de reden waarom de kabouter in kwestie de GGS in vertrouwen durfde te nemen.

Het derde deel van het verhaal was waarom de kabouters de mensen, en meer bepaald de GGS, nodig hebben. De beide verkenners vertellen om beurten hoe de hiërarchie bij de kabouters in elkaar zit. Ze leggen de rol van de Gezanten van de koning uit en ze vertellen het verhaal van Bertus en zijn familie. Ze vertellen ook dat de broer die in het voorjaar van vorig jaar naar het koninklijk hof vertrok nog steeds niet is teruggekeerd, en dat de kabouters zich ondertussen wel ernstige zorgen maken. Een belangrijk aspect was het verhaal van de Siberische kabouters en de brief die ze achterlieten aan de voordeur van de twee andere kabouters die aanwezig waren bij het gesprek deze nacht. Die laatsten waren Markus, vader van Bertus, en Tiberius, de broer van Markus.

En het laatste deel van het verhaal tenslotte ging over de vragen die de kabouters aan de verkenners gesteld hadden. Dat ging om twee zaken: zorgen voor snel transport als het nodig zou zijn om één van hen op korte termijn naar een door hen aangeduide plek te brengen, en ten tweede om zelf naar bepaalde plaatsen te reizen en daar contact te leggen met de plaatselijke kaboutergemeenschappen.

Merelbeke, thuis bij één van de GGS leden, 02 maart 2022, 15u20.

De GGS zit nog steeds te keuvelen en hun verwondering uit te spreken. Een tweetal uur geleden is een kleine groep proviand gaan halen, en nu met de buiken rond - en een paar flessen wijn achter de kiezen - komen de tongen meer en meer los.

De twee verkenners voelen zich op een bepaald moment wat ongemakkelijk. Er worden zoveel vragen gesteld dat ze even niet kunnen volgen. Het zijn daarbij ook vragen waar ze vaak zelf geen antwoord op hebben. Het enige wat ze daarover dan met groep kunnen delen is dat de kabouters verwezen naar de antropologische werken van bijna een halve eeuw geleden. De kabouters waren zeer respectvol over deze werken en vertelden dat de auteurs, schrijver en tekenaar, de meeste dingen correct hadden beschreven en weergegeven.

En het allerlaatste, maar misschien wel het belangrijkste was dat de GGS een nieuwe afspraak met de kabouters had, bij de volgende nieuwe maan. Eén van de verkenners voegt er aan toe: "Dat is de nacht van 31 maart op 1 april...". Wat natuurlijk bij één van de andere leden de vraag ontlokt of het geen grap is. "Je zal het misschien niet geloven," zegt de verkenner, "maar de kabouters waren je voor. Ze kennen onze gebruiken blijkbaar zeer goed!".

Ruim een uur later vertrekken de GGS leden huiswaarts, echter niet vooraleer alles op te ruimen en een nieuwe virtuele meeting vast te leggen om alles nog eens te bespreken en het contact van 1 april voor te bereiden.

Lemberge, ergens in een donker veld ver van de bewoonde wereld, 01 april 2022, net na middernacht.

Drie GGS-leden wandelen achter een haas. Eerder deze week had opnieuw een kraai een gecodeerd briefje voor de voeten van één van de leden laten vallen. In de tekst stonden 2 zaken: ten eerste de plek waar ze deze nacht om middernacht verwacht werden, en ten tweede dat ze een extra persoon mochten meebrengen.

Indien je hun gezichten zou kunnen zien, dan zou je merken dat er een mengeling van extase en nervositeit op te lezen stond. Al zou iedereen ook zien dat bij de nieuweling, een iets te corpulente man met een geitenbaardje, de nervositeit overheerste.

Het vervolg was voor de originele verkenners al gekend. De haas bracht hen naar een beschermde, aan het oog onttrokken plek, en wenkte hen te gaan zitten. Kort daarna hoorden ze gefladder en plots ontvlamde een piepkleine lantaarn met daarachter 3 statige kabouters. De drie verkenners schrokken zich toch een hoedje.

Daarna volgde een lang gesprek, waarin besproken werd waar de vermiste broer van Bertus mogelijk terecht kon gekomen zijn. De kabouters gingen er ondertussen van uit dat hij waarschijnlijk niet de traditionele en directe route van het koninklijk hof naar huis had gevolgd, maar dat hij om een of andere reden een andere route had moeten of willen nemen. Eén van die mogelijke routes ging via het zuiden, langs een gebied dat de kabouters "Ellas" noemden. De nieuwe verkenners mompelden: "Ze bedoelen hier waarschijnlijk Griekenland mee?". Een andere mogelijke route was via de zogeheten noord-as. Weer mompelden de nieuwe verkenner iets: "Zouden ze hiermee de poolcirkel bedoelen?". En een laatste mogelijkheid, maar weinig waarschijnlijk volgens één van de kabouters, was de weg via diezelfde noord-as, maar dan in tegengestelde richting. Weer gemompel: "Dat moet dan via Canada en IJsland zijn!".

Na die uiteenzetting volgde dan de concrete vraag of de GGS-leden konden helpen om deze gebieden te bezoeken en daar contact te zoeken met de plaatselijke kaboutergemeenschappen. Net als in een echte planningsmeeting werden alle belangrijke zaken overlopen, tot de vraag ter sprake kwam hoe de GGS-verkenners ter plaatse contact zouden moeten zoeken met de lokale kabouters, en hoe ze zich daar verstaanbaar zouden kunnen maken. Plots was er toen uit het niets een eekhoorn verschenen. Het dier had een lederen flacon rond zijn hals. Tiberius, die deze keer ook weer aanwezig was, had daarop gezegd: "In dit flacon zit een drankje dat jullie zal helpen. Doe één druppeltje van de vloeistof op een klontje suiker, neem dat in, en je zal direct veel beter horen en toch stiller praten. Dat zal het communiceren met ons volkje veel makkelijker maken. En het tweede effect is dat je onze kabouterdialecten zal kunnen begrijpen. Jullie mogen het hier gerust eens proberen!". Alweer als uit het niets was er een uil verschenen met een zakje suikerklontjes. Na het opzuigen van een gefuseerd suikerklontje was het bij de drie alsof er plots een versterker aanschakelde in hun oren en een demper op hun stem gezet werd.

Het is al tegen 4 uur 's morgens wanneer de verkenners terugwandelen naar hun auto. Ze hebben straks weer heel wat te vertellen. Later vandaag hebben ze weer met z'n allen afgesproken.

Melle, ten huize van de speelvogel/gamer van de GGS, 02 april 2022, iets na de middag.

Er staan verschillende pizza's op tafel. De man des huizes gaf eerder deze voormiddag nog toe niet de grootste kok te zijn, maar hij had aan zijn prikbord wel een hele lijst met aan huis leverende restaurants hangen. En voor het gemak was er dan maar voor het meest bekende Italiaanse gerecht gekozen.

De aanwezige bende was een groot deel van de voormiddag bezig geweest met het bespreken van reisplannen. Plannen die voor een deel al op de agenda stonden, maar ook een aantal die eraan toegevoegd werden of aangepast werden naar aanleiding van de vraag van de kabouters vorige nacht.

De man des huizes ging het leeuwendeel van de locaties voor zijn rekening nemen. Zijn eerste doel was Marokko, dat hij sowieso wou bezoeken. Indien Marius de zuid-route had genomen, dan zou het kunnen dat hij daar gepasseerd was. Als dat niets opleverde was het plan om ook contact te zoeken met kabouters in Griekenland, Oostenrijk, het zuiden van Duitsland en Frankrijk, tijdens een aantal geplande kortere vakantiemomenten.

Een ander team, de twee jongste leden van de GGS, gingen het noorden van Duitsland bezoeken en sowieso ook de Ardense bossen, en waren van plan om daar telkens zoveel mogelijk lokale kabouters te spreken.

Het lid uit Merelbeke ging de Nederlandse kaboutergemeenschappen bezoeken, en had nu ook plannen gemaakt om hetzelfde te doen in Zwitserland.

De verstrooide professor en zijn echtgenote kwamen met de meest verrassende plannen. Een eerste trip zou hen naar Zuid-Afrika brengen, met een tussenstop in Tunesië - dat laatste kon het bezoek aan de Marokkaanse kabouters van de man des huizes aanvullen. En zij hadden ook een reis naar Alaska gepland, om daar - pun intended - poolhoogte te nemen. Op die manier zou het mogelijk zijn om na te gaan of Marius misschien langs deze route (die weliswaar de langste en gevaarlijkste van alle routes was) zijn reis ondernomen had.

De man die dikwijls de barman van de groep speelt had nog geen concrete plannen, maar die was wel bereid om eventuele reizen aan te passen indien de door de anderen ingewonnen informatie dat nodig zou maken. En daarnaast werd er ook afgesproken wie telkens op de avonden van de nieuwe maan op bezoek zou gaan bij Bertus, Markus en Tiberius.

Merelbeke, ergens in augustus 2022, iets voor de middag.

Een GGS-lid zit naar het scherm van zijn computer te kijken. Er is net een langverwacht mailtje uit het verre Alaska binnengekomen, met een update van het GGS-team ginder ter plaatse. Die hadden contact gehad met een kaboutergemeenschap in het oosten, na eerdere gesprekken met kabouters ten noorden van Anchorage. En zoals al te verwachten viel, hadden zij daar in beide gevallen ook geen nieuws over de vermiste Marius kunnen vinden. Het lezende GGS-lid schrok zich een hoedje toen hij zag dat de plaatselijke dierengids aldaar een bruine beer was geweest.

De man overliep nog eens het lijstje van al de geplande en ondertussen uitgevoerde, maar vruchteloze reizen. Hijzelf was telkens aanwezig geweest bij de ontmoetingen met het Gentse kaboutertrio, samen met de op dat moment beschikbare GGS-leden. Die ontmoetingen waren altijd op dezelfde manier verlopen: een paar dagen voor nieuwe maan was er telkens een kraai komen aanvliegen met een steentje, met daaraan een briefje met de locatie voor de ontmoeting. Daar aangekomen voltrok zich dan ook altijd hetzelfde ritueel: eerst zoeken naar een boodschap met UV-licht, dan wandelen naar de aangegeven locatie, en daar zat dan telkens een dier te wachten dat hen naar een beschutte plek bracht, waar telkens een roofvogel de kabouters kwam afleveren.

Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht nu hij terugdenkt aan de haas, de egel, de vos, de salamander en de schildpad, die hen daarbij gegidst hadden. Terwijl hij terugdenkt aan de gidsende schildpad is hij nogmaals blij dat het slechts een heel kort tochtje was geweest. Terugdenkend aan het wandelingetje of eerder looptochtje achter de vos, breekt het zweet hem echter alweer uit...

Het besef dat het binnen iets meer dan twee weken alweer nieuwe maan is doet hem ontwaken uit z'n dagdromen. Zijn glimlach verdwijnt, want hij realiseert zich dat hij geen nieuws heeft voor Bertus - geen goed nieuws, maar ook geen slecht nieuws. Er is simpelweg geen enkel spoor van Marius gevonden. Hij weet wel dat de kabouters hem en zijn vrienden niets zullen verwijten, maar het stemt hem alleszins niet bepaald vrolijk.

Ergens tussen Moortsele en Landskouter, 27 augustus 2022, rond 2u 's nachts.

Het ritueel van de laatste maanden had zich de voorbije week en ongeveer 2 uur geleden opnieuw voltrokken: bezoek van een kraai, een steentje, een UV-boodschap, een gidsend dier en een donkere plek in de natuur. De aankomst van de kabouters was deze keer echter anders verlopen, in die zin dat Bertus er al was. En hij was alleen.

Het vertrouwen van Bertus in de GGS-verkenners was groot, want hij had zelfs zijn lampje aan staan, weliswaar op een laag pitje. Hij zag er moe en nerveus uit, iets wat we niet van een kabouter zouden verwachten. De GGS-leden hadden bij aankomst snel een suikerklontje met een druppeltje van de wonderlijke vloeistof in hun mond laten oplossen, en één van hen kon het niet laten om aan Bertus zo stil en meelevend mogelijk te vragen: "Bertus, je ziet er niet goed uit, kunnen we helpen?".

Bertus ging met een diepe zucht op een twijgje zitten, en een schuchtere veldmuis kwam uit het gras en ging aan zijn voetjes liggen.

"Ik ben moe omdat ik er net een behoorlijke calvarietocht heb opzitten. De voorbije maand hebben we, 't is te zeggen ikzelf en mijn vader en zijn broer, weer bezoek gekregen van de Siberische kabouters. Nu ja, bezoek kan je het eigenlijk niet noemen. We hebben ontdekt dat ze ons schaduwten. Mijn vader heeft een poging gedaan om hen aan te klampen om te proberen achterhalen waarom ze dat doen, maar dat is niet gelukt. Om dus vanavond hier te kunnen zijn zonder dat onze noordelijke bezoekers dat weten heb ik een grote omtrekkende beweging gemaakt en ben ik wel 10 keer gewisseld van transportdier. Het heeft me veel moeite gekost om hier op tijd te zijn. En de reden dat ik wat nerveus ben is omdat ik benieuwd ben naar jullie laatste nieuws. Want Marius is nog steeds niet terug..." besluit hij zijn uitleg.

De GGS-verkenners kunnen Bertus alleen maar meedelen dat ze eigenlijk ook geen nieuws hebben. Ook de kaboutervolkeren op de noord-as in Alaska en in de grensstreek met Canada hadden geen nieuws over Marius. Het GGS-lid dat deze reis had gemaakt wist wel te vertellen dat ook daar in het voorjaar, bij enkele kaboutergemeenschappen, een Siberische kabouter was langs geweest om te zoeken naar onaangekondigde reizende kabouters, zonder verder tekst en uitleg te geven. Bertus kon zijn teleurstelling niet verbergen, maar gelukkig kon hij zich wat troosten met de boutade van één van de GGS-leden - "Beter geen nieuws dan slecht nieuws, nu is er nog altijd hoop!".

Na een tijd verbreekt Bertus de stilte: "Hebben jullie nog een idee hoe we onze zoekcirkel kunnen vergroten?". De aanwezige GGS-leden kijken even naar elkaar, en Bertus heeft onmiddellijk door dat de mensenkinderen deze vraag hadden verwacht en een antwoord hebben voorbereid. De ene verkenners zegt daarop: "Destijds, toen we met de Orde van de Gulden Strop in contact kwamen, hebben we met succes de geocache-gemeenschap ingeschakeld om mee te helpen. We zouden dat nu opnieuw kunnen proberen...".

Bertus' gezicht klaart zichtbaar op en hij knikt. Hij denkt een tijd stilzwijgend na en zegt dan: "Ik had met mijn vader en mijn oom ook al de idee opgevat om meer mensenkinderen in te schakelen, maar we wisten alleen niet welke en hoe we dat konden doen. Wat je daar zegt is iets waar we ons wel in kunnen vinden. Maar dan zullen ze toch moeten bewijzen dat ze het waardig zijn om ons te helpen. En ze zullen ook moeten garanderen dat ze alles voor zich zullen houden wat ze ontdekken over ons volkje. En ze mogen geen informatie doorgeven aan die Siberische bezoekers. En ze mogen voorlopig enkel verslag uitbrengen aan jullie, en jullie op elke nieuwe maan dan aan ons...". Terwijl hij even naar adem hapt en een zucht slaakt, mompelt hij nauwelijks hoorbaar voor zich uit dat er eigenlijk ook best snel gehandeld zou worden. Dan richt hij zich met de vraag "Zien jullie het zitten om dat op die manier te doen?" terug rechtstreeks tot de GGS-verkenners.

Die glimlachen en leggen uit dat ze dat eigenlijk al een tijdje aan het voorbereiden waren. Ze hadden al lang een geocache-event gepland op 10 september, en dat zou dan in het teken van de zoektocht naar Marius kunnen geplaatst worden. Of om geschikte kandidaten voor die zoektocht te vinden. Bertus is onmiddellijk akkoord, maar merkt wel op dat het dan volle maan zal zijn, en dat kabouters zich dan zelden laten zien. Alle hulp van kaboutervolkeren uit de streek of meer algemeen uit de gouw zou in de loop van de komende week moeten georganiseerd worden. De GGS-verkenners beamen dat ze dat wel zien zitten, en het trio heeft daarop nog een lang gesprek over de praktische uitwerking van het event en de betrokkenheid van de kabouters daarbij. Ruim een uur later gaan ze uit elkaar, nadat ze een afspraak gemaakt hebben met Bertus voor nog een uitzonderlijke, tussentijdse ontmoeting vóór het event.

Op de terugweg naar hun voertuig overlopen de GGS-leden al kort een aantal zaken die snel moeten aangepakt worden, tot één van hen de opmerking maakt: "Ik meende Bertus daarstraks te horen verzuchten dat er haast bij zou zijn. Heb jij dat ook gehoord of heb ik me dat maar ingebeeld?", waarop de andere bevestigend knikt en zegt: "Ja, en ik vraag me af wat hij daarmee bedoeld heeft...".

***Ergens deze periode, in een donker bos in een
verlaten vossenhol, 's nachts.***

Twee kabouters, een kabouter en een kaboutervrouw, zitten tegenover elkaar aan een minuscuul kampvuurtje. Ze kijken beiden zwijgend voor zich uit. Rond hen ligt, mooi geordend, reismateriaal. Het is zowel aan de locatie als aan het materiaal te zien dat dit reizende kabouters zijn. De kaboutervrouw verbreekt de stilte. "Marius" - de kabouter kijkt op en kijkt recht in de oogje van zijn reispartner - "gaan ze ons wel geloven?".